

SLOVENSKI NAROD.

Iznaj vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakove velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravištvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Deželni zbori

vseh dežel, kjer Slovenci prebivajo in so bolj ali manj zastopani po svojih poslancih, zbrali so se zopet. Zasedanje njihovo bode sicer le kratko, ker vlada hoče, da bi kakor brž mogoče zopet državni zbor sešel se in sklenil že vendar enkrat tako dolgo odlagana in negotove nagodbene zakone z Ogersko. Hitro bodo morali deželni zbori delati, da store, kar je najbolj potrebno, da sklenejo deželne proračune, in rešijo najbolj nujne predloge.

Vendar Slovenci upamo, da se bode kljub temu po vseh deželnih zborih, kjer zastopniki našega naroda sedé, čul oni naš narodni klic po ravnopravnosti, kateri naj nikdar ne umolkne v naših ustih, dokler nij dosežena.

Prilika, potegniti se za narodne pravice, našla se bode, najde se pri vsakej priliki. Naj zastopniki našega naroda premislijo, da oni imajo zakonito garantirano svobodo govora, imuniteto. Njih ne more državni pravdnik konfiscirati.

Za njimi govoriti smemo tudi mi. In vse več bode zalegla beseda, bolj se bode razplodila, ako jo bode naše časnikarstvo iz zbora ven prineslo zopet mej narod nazaj, od koder prihaja, — tudi če bi že res na zgoraj ne imela precej vspeha.

Kranjski, štajerski in koroški deželni zbori imajo letos zadnjo sesijo. Potem bodo nove volitve. Poslanci naši v teh zborih, kateri so dozdej vrlo vršivši svojo dolžnost, zahtevali pravo, če prav ga doseči po želji ne mogli, naj se ne vztezajo tudi za slovo svoj slovenski „ceterum censeo.“ Narod jih bode pri novih volitvah jeseni za to dejanski pohvalil.

V goriškem, isterskem, tržaškem zboru, ki so imeli že lani nove volitve, sede nekateri poslanci vnovič, drugi so prvič zastopniki narodni. Od obeh teh smemo pričakovati, da bodo krepko potegnili se za čast in pravo naše slovenske narodnosti.

Da bodo pa vsi skupaj tudi materialne koristi dežele pred očmi imeli in za blagostanje ljudstva delali, kar se jim bode dalo, to se kar samo po sebi umeje.

Bismark odhaja!

Velevažna novica gre po vsem svetu, zaima vse novine in vse politikarje, a nekakov strah budi mej Nemci. Sedaj, v tolikanj važnem in osodepolnem času, ko se največje evropsko vprašanje tega veka, orientalno-slovansko vprašanje počenja reševati, sedaj prihaja iz Berlina potrjena in gotova, ter več dnij že stara novica, da prvi državnik nemškega naroda popušča svoje delo vnanje politike in odhaja v samoto, na počivanje, Bismark, ki je Nemčijo zjedini, prusko dinastijo pocesaril, nemškemu imenu tak političen glas dal, kakor ga od časov Otonov nij imelo, ter sosedom agresivnega Nemštva že bil vzbudil skrb in bojazen pred svojo mogočno stvaritvijo. On, ki ga njegovi česté kakor nadčloveško močnega in vsevidnega orjaka, odstopa baš zdaj, ko se vnanje burje bližajo in bi bilo baš najbolj treba, da svoje veliko delo znotraj in zunaj dovrši. To je golem čudež. Kje so uzroki? Kaj je velicega državnega kancelarja Nemčije vrglo, ali kaj ga meče z vzvišene delavnice svojega naroda in z zaupnega mesta svojega monarha?

In nemški listi jasno pripovedujejo uzroke, ki so Bismarka vrgli, da gre, kakor se reče,

„na odpust zavoljo slabega zdravja“ za jedno leto, v katerem se bode vsega javnega dela odrekel. Pravijo, da že dolgo so na pruskonemškem dvoru, v najvišjih krogih nazori vladali, ki so bili naravnost protivni Bismarkovemu delovanju po francoske vojski. Tako je imel nemški državni kancelar vedne boje s protivnimi elementi, (glej Arnimova pravda), vedne notranje prepire, (glej razpor z generalom Stoschem), vedne oporéke, in tako je bil vedno razdražen in nervózen, da se je nazadnje naveličal in jezen svojo ostavko terjati. To ostavko mu je cesar moral dati, sicer le v obliki odpusta, ali to je vse jedno. Prvo, kar ga je vrglo, je katoličanstvo in Rim, in Bismarkov preostri in prebrezobzirni „kulturkampf“ proti katoličanstvu. Luteransko-krščanski krogi pruskega dvora so se ustrašili nasledkov vednega draženja in preganjanja katoliških škofov v Nemčiji. Velik vspeh socijalnih demokratov pri zadnjih volitvah, kateri je segel baže že v nemško vojsko, ostrašil je nemški dvor, a Bismark, v svojej veličini svojeglav, nij hotel odnehati, zato rajše odstopa. Sama cesarica Avgusta je baže v tem oziru mej Bismarkovimi protivniki, in ženske včasi veliko premorejo.

Drugo, kar je Bismarka odpravilo, da odhaja, je baš — veliko orientalno vprašanje. Pruski dvorni krogi so z Rusijo od nekaj zvezani in kar je Prusija postala, naredilo se je z rusko pomočjo. Nikdar bi leto 1870 in 1871 tacih vspehov ne imelo za Hohenzolerje, ko bi ne bila Rusija na strani stala in jim strani in hrbta krila. Gotovo, da so že tačas Rusi terjali zagotovila, da bode Nemčija Rusiji ob priliki reševanja orientalnega vprašanja enako uslugo povrnila. Bismark, tipus historičnega

Listek.

Prizigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins poslovenil J.)

Csemindvajseto poglavje.

(Dalje.)

Mično je bilo res za Benjamina; kajti trenotek pozneje ga je pogrešila Katinka Rajeve v sobi ter ga precej potem zagledala stati na dvorišči in na odprto okno naslonjenega govoriti z Jerico, doktor Jeremijo in Franciko. Pogovor je postajal kmalu jako živahen. Dajali so se blezo s bistroumkami, doktor se je posebno krohotal in Jerica in Francika ste se po gostem glasno zasmijali. Katinka se je zdržavala, kolikor dolgo je mogla, potem pa je srečna šla k družbi, da bi slišala, kaj jim dela toliko radosti.

Toda Katinki je bilo vse uganjka. Doktor Jeremija je govoril z gospodom Brusom o reči,

ki se je bila zgodila že pred mnogimi leti. Mnogo sta govorila o norčevski kapi z dolgim širokim trakom in o popoldanskem dremljanji v travi. Doktor je čudovito omenjal staro hruško in zanjke nastavljenе tatovom ter je spominjal Jerico na okolščine, ki so ga prvičkrat seznanile z njo in z gospodom Brusom.

Katinka je jela čutiti, da se je vsilila družbi, ker nij poznala njihovega pogovora; zato je bila nekoliko v zadregi in v skrbeh. Kar se je dotaknila Jerica njene roke, naredila jej je prostor poleg sebe in je napotila Katinko, da se je vsedla k njej, reki jej: „Doktor Jeremija pripoveduje o časih, ko je on, ali kot sva jaz in on, kot rajši reče, hotela sadje krasti v vrtu gospe Brusove in je naja zasačil gospod Brus.“

„Draga moja, vi hočete reči,“ segel jej je doktor v besedo, „da sva midva zasačila gospoda Brusa. Ker mislim zares, da gospod Brus bi spal še dan denašnji, ko bi ga ne bil siloma prebudil.“

„Prvo moje znanje z vami je bilo res največje izbujenje v mojem življenji,“ rekel je gospod Brus, kot bi bil k doktorju govoril, a pomenljivo je gledal v Jerico. „Ono nij bilo edino spanje, katero sem izgubil. Kako žal mi je, gospica Jerica, da ne delate več v vrtu, kot nekaj. Prosim, zakaj pa ne?“

„Gospod Graham je dal vrt prenarediti,“ odvrnila je Jerica, „in novi vrtnar ne potrebuje in ne želi moje pomoči. Ta ima lastne načrte in dobro nij umetniku pri delu sušmariti. Gotovo bi mu le pokvarila.“

„Dvomim, da bi bil v vrtu tako srečen, kot ste vi bili,“ rekel je Benjamin. „Ne vidim toliko cvetlic v dvorani, kot ste jih vi nazadnje imeli.“

„Zdi se mi, da jih tako rad ne odreže, kot sem jih jaz odrezovala. Meni nij bil mari le vrt, temveč skrbela sem posebno za to, da je bilo v hiši mnogo cvetlic. Pri njem je ravno nasprotno.“

Katinka je gospodu Brusu opazila nekaj

Nemca, ki Slovanu nij nikdar besede držal, najbrž tudi tu nij hotel pravim potom hoditi. Uže to, da se general Manteuffel, privrženik ruske zveze, imenuje za naslednika, kazalo bi, da je morda le istina, da je tudi ruski vpliv pomagal Bismarka vreči.

Z našega slovanskega stališča se moremo padca tega Nemca, ali njegovega odhoda le veseliti. Bil je pravi tipus pravega Nemca. Uže njegovo slavno, prav nemško geslo: „Macht geht vor Recht“ (moč je več nego pravica) dela ga nam Slovanom, ki hočemo pravico imeti, pa smo pripravljeni jo tudi drugim dajati, odurnega in nesimpatičnega, — če prav se divimo velikemu delu, ki ga je izvršil za svoj narod.

Iz deželni zborov.

Kranjski deželni zbor.

(I. seja. 5. aprila.) Deželni poslanci zbrali so se po sv. maši v stolnej cerkvi ob 11 uri. Bilo je navzočih 30. Deželni glavar naznanja, da se je dovoljno število poslancev zbralo in proglasi deželni zbor vojvodine Kranjske, kot odprt. V svojem govoru naglašja, da bode sedanja sesija jako kratka, in bodo gg. poslanci tedaj trud imeli, vse predloge hitro rešiti. Razven predlog, ki se tičejo denarstvenih zadev dežele, bode imel deželni zbor odločiti za deželo o jako važnem vprašanji, namreč zidani norišnice, ki se bode nekoliko popravljen deželnemu zboru predložil. Glavar upa, da se bode vprašanje rešilo v takem smislu, da bode zadostilo terjatvam humanitete in vednosti, na drugej strani pa, da ne bode imela dežela preveliko stroškov.

Deželni glavar govori potem še kakih dvajset slovenskih besedij, kadi potem obligatno „vednostim“ dež. predsednika g. Widmana in končno zakliče „hoch,“ „slava,“ in „živio“ cesarju, v čemer se zbornica s trikratnim živio- in slava klicem z njim strinja.

Vladni zastopnik g. Widman pozdravlja poslance in obeta, da bode radovoljno v imenu vlade sodeloval na korist dežele.

Za reditelja zbornice se izvolita: dr. Poklukar in dr. Zavinšek, za verifikatorja Murnik in Dežman.

Deželni glavar naznanja, da je dr. Razlag zaradi bolezni odložil svoj mandat kot deželni poslanec.

V finančni odsek se volijo: Murnik, Dežman, dr. Poklukar, baron Abfalttrern, dr. Schrei,

vitez Langer, dr. Zavinšek, Obreza, Robič, dr. Zarnik in Graselli.

V gospodarski odsek: dr. Bleiweis, vitez Gariboldi, Pakiž, Murnik, Dežman, Obreza, Braune, Schafer in Rudež.

V peticijski odsek: grof Barbo, dr. Zavinšek, baron Taufferer, Kramarič in Horak.

V odsek za pretresovanje poročila o delovanju deželnega odbora: grof Margheri, vitez Gariboldi, Graselli, Schaffer, dr. Poklukar, M. Lavrenčič in fajmošter Tavčar.

Glasoviti vitez Vestenek, znan iz famoznih volitev, kakor lani, tudi letos nij bil voljen v noben odsek.

Poročilo deželnega odbora o mitnici na Reški cesti, se izroči gospodarskemu odseku; poročilo deželnega odbora z načrtom postave o premembi §. 82 šolske postave od 29. aprila l. 1873. št. 22. deš. zak. se izroči finančnemu odseku;

poročilo deželnega odbora za privoljenje priklad na direktne davke za cestne stroške v Kočevskem, Rateškem, Radoljskem in Idrijskem okraji se izroči gospodarskemu odseku;

poročilo deželnega odbora s proračuni bolnišnega, porodnišnega, najdenišnega in norišnega zaklada za l. 1878;

poročilo deželnega odbora s proračunom zemljišno-odveznega zaklada za l. 1878;

poročilo deželnega odbora z računskim sklepom zemljišno-odveznega zaklada za l. 1876;

poročilo deželnega odbora za privoljenje miloščin iz penzijskega zaklada za učitelje;

poročilo deželnega odbora s proračunom deželno-kulturnega zaklada za l. 1878;

poročilo deželnega odbora s proračunom zaklada prisilne delavnice za l. 1878;

poročilo deželnega odbora s proračunom vino- in sadjerejske šole na Slapu za l. 1878. in z računskim sklepom za l. 1876;

poročilo deželnega odbora zaradi nakupa rastlinjaka na bolnišničnem vrtu, se izroči finančnemu odseku.

Poročilo deželnega odbora o imenovanji dr. Jan. Mrhal-a v deželni šolski svet, se izroči po predlogu dr. Bleiweisovemu odseku za pretresovanje letnega poročila o delovanji deželnega odbora.

Poročilo deželnega odbora, da se je Dedekova hiša na spodnjih Poljanah kupila za bolnišno podružnico;

poročilo deželnega odbora s proračunom gledališnega zaklada za l. 1878;

poročilo deželnega odbora s proračuni kranjskih ustanovnih zakladov za l. 1878;

poročilo deželnega odbora s proračunom normalno-šolskega zaklada za l. 1878;

poročilo deželnega odbora s proračunom norišno-stavbnega zaklada za l. 1878. in računskim sklepom za l. 1876;

poročilo deželnega odbora s proračunom deželnega zeklada za l. 1878;

poročilo deželnega odbora z računskimi sklepi kranjskih ustanovnih zakladov za l. 1876;

poročilo deželnega odbora z glavnim pregledom in računskim sklepom deželnega zaklada in njegovih podzakladov za l. 1876. in

poročilo deželnega odbora s predlogom za zboljšanje plačila muzejnega služabnika Ferdinanda Šulc-a, se izroči finančnemu odseku v pretres in poročanje.

Poročilo deželnega odbora zaradi izstopa Cirkniške občine iz okrajnega sodišča Logaškega in prestopa v okrajno sodišče v Ložu, se izroči gospodarskemu odseku.

Več peticij za podporo dijaškim podpor-nim društvom v Gradci in na Dunaji se izroči tudi finančnemu odseku. Potem se seja sklene.

Dan prihodnje seje bode deželni glavar naznanil poslancem pismeno.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 6. aprila.

Uže v včerajšnjem dopisu iz Gorice smo povedali, da vlada nij več imenovala pri vseh strankah priljubljenega grofa Coroninija za deželnega glavarja na Goriškem, temuč dr. Pajerja, ki je na vse drugačnem glasu pri Slovencih in pri Italijanih. „N. fr. Pr.“ od 5. aprila v drugem uvodnem članku to prezrenje grofa Coroninija tako tolmači, da se je vladi zameril s svojim glasovanjem v državnem zboru in kot načelnik „fortschritts-kluba“.

Hrvatski listi, vladne in opozicijske stranke, zdaj jako burno zahtevajo, da se vojna granica ali krajina zjedini s civilno Hrvatsko. Glavnokomandujoči general baron Mollinary je svojo nalogo v granici s tem izpolnil, da je vse pripravil za zedinjenje. Čemu torej zdaj to zadržuje? vprašajo hrvatski listi. — Da dozdej nij do zedinjenja prišlo, krivo je baje neko mnenje na Dunaji, da je treba imeti v očigled bližnjih dogodkov v orijentu in nasproti negotovim Magjarom vojaško krajino še zmirom v voja-

o vrtnarstvu, Jerica pa, obrnivši se k doktor Jeremiji, se je živo pogovarjala z njim, dokler nij vstala gospa njegova, da bi šla domov. K oknu prišedši je rekla:

„No, doktor, ali si Jerici uže dal list?“

„Za milost božjo!“ vzkliknil je doktor, „kmalu bi bil popolaem pozabil.“ Segnivši v žep, izvlekel je brez dvoma inostranski list, čegar zavitek je bil zares čez in čez pokrit z raznobarvanimi poštnimi pečati. „No, Jerica, vidite ga; pravi Kalkutanec, brez dvoma.“

„Jerica je vzela list; zahvalivši se doktorju, izrazovalo je njeno lice veliko radost, da je list dobila. Njeni radosti je bilo primešano nekoliko žalosti, ker le enkrat je slišala o Viljemu, odkar je bil izvedel za smrt svoje matere. In oni prvi list je izražoval toliko njegovo britkost, da jo je pogled na njegovo pisavo skoro strašil, češ: ta list ponavlja one britkosti.“

Gospod Brus jo je gledal s strminimi očmi ter je mislil, da bo barvo spreminjala

in se zmedla, da jej je bil list izročen v pričo toliko ljudij; a vpokojil se je, ko je list tako mirno sprejela in očitno držala v roki, doktorju in njegovej gospe voščivši lahko noč. Spremljala ja je do vrat ter se je potem hotela odtegniti v svojo sobo; kar jo je na stopnicah srečal gospod Brus, ki je zapazivši njeni namen o pravem času stopil iz dvorane, da bi jo ubranil otiti. Prašal jo je, ali se jej zdi list tako imeniten, da bi prikročila družbi veselje, radovati se z njo.

„List je od mojega prijatelja, o čegar zdravju sem teško pričakovala poročila,“ rekla je Jerica resnobno. „Prosim, oprostite me pri svojej materi, ko bi vprašala po meni; ker so mi drugi gostovi neznani, gotovo me ne bodo pogrešali.“

„O, gospica Jerica!“ rekel je gospod Brus, „nič ne pomaga priti sem, da bi vas videli, tolikokrat ste nevidni. Katero uro čez dan se je pa nadejati, da nemate opraviti?“

„Teško katero uro,“ odgovorila je Jerica.

„Zmirom imam polno dela. A lahko noč, gospodine Brus! nikar ne dovolite, da bi jaz vas odtegovala drugim mladim gospojam.“ Jerica je hitela tja gori ter je pustila gospoda Brusa nevesčega, ali se bi jezil nad njo, ali pa nad seboj.

Viljem Sullivanov list je bil, kar se Jerica nikakor nij nadejala, pravo hladilo za bridkost, katero je zaradi njega čutila. Poročilo o smrti njegovega starega očeta in o naslednjem še večji izgubi ga je tako potlačilo in tako rekoč pobilo, da je obupnost prvga njegovega lista jo močno vznemirjala. Bala se je namreč, da bi krščanska njegova pogumnost ne onemogla pri sili dvojne te britkosti.

Čutila se je tedaj močno olajšana, ker jej je tako mirno pisal, da je k srcu vzel zadnjo prošnjo materno, naj se uda naključni božji, in da se, če ravno v srce užaljen skuša privaditi potrpežljivosti in udanosti. Toda v tem listu se nij dolgo mudil pri lastnih brit-

ških rokah, kakor je dozdaj res bilo. Ali „Obzor“ pravi, da je celovita Hrvatska, (torej se prijediniš si krajino) v bližnji orijentalnej vojski več vredna, nego velika vojska. „Preko celovite Hrvatske gradi monarhija mostove moralnomu osvajanju na istoku, vojuje onim oružjem, koje Rusiji toliku snagu daje.“ — To mora imeti nek višji, nego navadno novinarski pomen.

Vnanje države.

Črnogorci od svojih terjatev nič ne odjenjajo. Dozdaj prizadevanja konzulov, da bi kneza pregovorili, naj se kaj podá, niso ničesa dosegla, temuč jim je knez tako odločno rekel, da pri svojih terjatvah ostane, da so ga nehali pregovarjati.

Gladstone, voditelj *angleške* opozicije, pisal je nedavno hrvatskemu škofu Strossmayerju list, v katerem pravi, da je prepričan, da bode navzlic podpisaniu protokola vendar prišlo do vojske mej Rusijo pa Turčijo, da pa on ima uzrokov upati, da se Angleška ne bode vmešavala v to vojsko.

Angleške vlade ud Hicks Beak je pri banketu v Gloucestru govor govoril, v katerem je grajal politiko vojaškega vmešavanja v orijentu, ker bi tako vmešavanje narodilo le versko in plemensko vojsko. — O protokolu dalje govoreč je rekel, da je ta zastava miru, in ta mir opira upanje, da bode Turčija ne le sprejela, temuč tudi izvela in dovršila reforme! Torej Angleži ne nehajo upati, kar želé, čeravno jih Turčija dejansko in z besedo podučuje, da se motijo. Sicer je pa dobro, da le obetajo, nevmešavati se v vojno proti Slovanom.

Turčija je baje že odgovorila na protokol in sicer v vojnem smislu. Ona je rekla, ko je zvedela, kaj protokol od nje terjá, da se protokol ne sklada z njeno neodvisnostjo in njenim dostojanstvom. Turška vlada je sklenila evropskim vladam okrožnico poslati, v katerem bode povedala, zakaj ne more sprejeti protokola. To je bilo jednoglasno sklenjeno v ministerskem svetu. Sultan je sklep potrdil.

Rumunski knez je sklenil 5. aprila zbornico, zahvalivši se poslancem za njih pravilno držanje v sredi orijentalnih zamotajev, ker je ugled in veljavo Rumunije pred svetom povišalo in narodovo dostojanstvo varovalo.

Vprašanje miru ali vojske obdelavajo zdaj vsi časniki, in vsi prihajajo končno do sklepa da je vojska neizogibna. Posebno pa *russki* listi smatrajo podpisanje protokola kot znamenje za začetek vojske. Tako pišejo na pr. „St. Peterburgskija Vjed.“: Denes pravijo diplomati drug drugemu: „Vse je zastoj!“ jutri pa zopet: „Objemimo se!“ Celo borza, ta nevarljivi barometer političnega vzduha, je postala žrtev te mistifikacije, in so kurzi padali pa zopet dvigali se, kakor so diplomati napovedavali mir ali vojsko. Kaj pa pomeni prav za prav podpisanje protokola po Angliji

in drugih velesilah? Prav nič! Mi smo uže večkrat poudarjali, da se zlo, ki traja uže stoletja, ne da ozdraviti s kosom papirja. Vse note, vse spomenice, vsi protokoli so le paliativna sredstva, katerih vrednost je pač vsakemu uže znana. Da je Angleška protokol podpisala, to nij znamenje miru, nego znamenje bližnje vojske, kar sicer tudi vesti iz Carigrada potrjujejo. Anglija je bila prisiljena protokol podpisati, zdaj pa zato Carigrad ščuje, naj prelomi mir. Angleška hoče mir za vsako ceno kaliti, in se pri tem prav gotovo nadeja da bode Rusija pobita, s čemer bi i v Evropi svojo važnost izgubila in Angliji prostor naredila. S podpisanjem protokola reč torej nij končana, nego se stoprav začinja. Rusija ostane oborožena, to je istina, toda vprašanje je, ali ostane dolgo nedelavno v orožji, ali to more in hoče? Mi nismo zato sklicali milijonne armije, da bi se z obljubami zadovoljili. Porta uže s tem dokazuje, da neče miru, ker zmernih mirovnihi uvetov Črnogore neče izpolniti, kar uže samo skoraj splošni mir nemogoč dela. Mi s tem nečemo reči, da bode vojska takoj začela se, toda ogniti se jej ne da več.

„Novoje Vremja“ pa piše: „Končno so se stvari vendar tako zamotale, da nij moč misliti, da bodo papirne pogodbe, — ki nemajo niti potrebnih lastnostij takih dokumentov, odkričsrečnosti in zaupanja, — da bodo te pogodbe položaj izpremenile. Pa zakaj bi tudi tako dolgo po ovinkih sem ter tja filozofirali? Kje bi bila edinost Nemčije, da je Prusija s konferencijami in protokoli delala jo? Težko bodo kedaj balkanski Slovani osvobodeni, ako jih bodedo s takimi sredstvi hoteli osvobajati. Čas protokolov je p.eč, treba je drugačnih argumentov.“

Domače stvari.

— (Glasoviti K. Seidl) županil več ne bo — v Kamci pri Mariboru, namestu njega so bili 4. aprila izvoljeni namreč narodni Slovenci. G. Hlebič je župan, g. Šnopl prvi in g. Raner drugi svetovalec. Živili! Kamčani so samega veselja, da so Seidla na vse veke vekov rešeni, z možnarji streljali, poroča „Gosp.“ Tako je šel na pol uže tudi Brandstetter II. Tako je torej padel celo v svojej vasi in občini drugi tovariš one glasovite dvojice, ki je zadnjih deset let na slovenskem Štajerskem, zlasti v mariborskem, slovenjbištriškem, št. lenartskem okraji, z vsemi pomočki nemškutarske brezobzirnosti in nesramnosti napadala Slovence, slovensko rodoljubno prizadevanje črnila in naše zveste patrijote zasramovala. Naša slovenska reč nij uničena, ona raste in bode rasla, a Seidl-Brandstetterjevih zlih trudov sledu ne bode.

dolgo. V njenem spominu oživile in vrstile so se naslednje dogodbe, ko so jo pripravile v sedanje stanje. Iz teh sanjarij prebudili so jo obiskovalci gospod Grahamovi, ki so se poslavljali.

Gospa Brusova in njen sin sta še nekoliko počakala, dokler se niso odpeljali vozovi z gostovi, ki so se vrnili v mesto. Ko so se na pragu ravno pod oknom Jeričinem poslavljali, slišala je reči gospoda Grahama: „Ne pozabite, gospodine Brus, kosimo ob dveh, in gospica Francika, nadejamo se videti tudi vas. Upam, da bodede šli ž njim na sprehod.“

Dogovorjeno je tedaj bilo, da bode gospod Brus črez nekaj časa pri njih pri kosilu. Jeričine misli so zapustile minolost, ter so se jele pečati s sedanostjo. Preočitno se je gospod Brus ta dan zanimal za njo in še očitnejše jej je na uho zagotavljal, kako jo čišla.

(Dalje prih.)

— (Imenovanje.) Deželne sodnije svetovalec vitez Gariboldi v Ljubljani je imenovan za svetovalca višje sodnije.

— (Odbor „Sokola“) je v seji 5. t. m. odločil, da bode 21. aprila „Sokolški večer“ v prostorih čitalnične restavracije; 5. maja: „Prvi izlet“ na Šmarno goro; potem „Občna telovadba“ meseca julija, in udeležitev pri svečanosti 400 letnice mesta Loža na Notranjskem Sokolci se vabijo, da pridno obiskujejo telovadnico ob vtorkih, četrtnih in sobotah, in da si oskrbijo društveno obleko.

— (Potres.) O potresu se nam še iz različnih krajev piše, da so ga čutili. Iz Rajhenburga n. pr.: „Močen potres smo čutili 4. aprila zvečer okolo 3/4 na devet v Rajhenburgu, kakoršnega se ne vemo spomniti. Zdelo se mi je, kakor da bi bilo gromenje od jugozahoda pribučalo; na to pa se začnejo tresti, majati in pokati zidovja, kakor da bi se hotela zasuti. Vsi smo v varnost zbežali. To bobnanje je trajalo kakih 5 sekund. Denes se sploh o tem govori. Da bi se le ne bila kje drugje kakšna nesreča prigodila! Priprosti ljudje sklepajo iz tega na mokrotno, pa vendar rodovitno leto.“ — Tako tudi iz Krškega in iz Žavca, od koder naš dopisnik pravi: „Včeraj 4. aprila okolo 9. ure zvečer je bil pri nas hud potres, kakoršnega še stari ljudje ne pomnijo. Švigal je od severo zahoda proti jugo-izhodu in je trajal v Žavci kakih 10 do 15 sekund. Eno ali dve minute za prvim močnim potresom se je pričel drugi, ki pa je bil veliko slabši od prvega in je trajal le dve do tri sekunde. Škode sicer ta naravna prikazen pri nas čisto nič nij učinila; vendar so se ljudje silno prestrašili, ko so se na enkrat vrata in šipe tresti, hišna oprava pokati začela in se je sploh vse krog njih vrtelo in to ravno takrat, ko so se spat spravljali. Se ve, da so si ta čudež hitro raztolmačili. Eni trdijo, da potres dobro letino pomeni. Da bi se pač njih mnenje vresničilo!

— (Ormuška posojilnica) bode imela v nedeljo 8. aprila 1877 ob 3. uri popoldne v hramu gospoda Jakoba Žinka svoj občni zbor; vsi društveniki se tega zbora naj gotovo udeležijo, ker se bode račun polagal o sedanjem ravnanji in sklepalo o prigospodarjenem imetku.

V imenu odbora: Dr. J. Geršak.

— (Iz Slovenj-Gradca) se „Gospodarju“ piše: Ljudstvo tukajšnjega okraja je jako razburjeno; kajti stari okrajni zastop in njegov odbor še vedno naprej uradujeta. akoravno je uže skoraj 7 mesecev preteklo, kar je bil novi narodno-konservativni zastop izvoljen. V sedmih mesecih vlada nij časa našla novoizvoljenega okrajnega načelnika gospoda Franca Peharca, c. k. okrajnega sodnika v Slovenj-Gradcu cesarju za potrditev predložiti.

— (Ednajst štipendij) za štajerske gluhoneme je do 25. aprila t. l. razpisanih. Prošnje se vlagajo pri deželnem odboru v Gradcu.

— (Bučelarsko društvo štajersko) je te dni svojim udom razposlalo nemško knjižico o svojem delovanju v preteklem letu. Društvenikov šteje 537 in ima 5 podružnic: v Radgoni, v Celju, v Aniški dolini, v Gleisdorfu in v Mariboru.

— (Vinorejska šola pri Mariboru) je z 1. marcem začela 6. šolsko leto in šteje 40 učencev, 36 štajercev in 4 Dalma-

kostih, ki mu jih je delala misel, da je izgubil starše.

Tri drobno pisane strani so bile vse le polne najbolj pristrčne zahvale za dejansko ljubezen Jeričino, ki je zadnje dneve njegovim mnogo obžalovanim sorodnikom razveseljevala in jih tolažila. Prosil je Boga, naj jo blagoslovi in jej poplača njeno nesebično in požrtvovalno ljubezen, ter je sklenil z besedami: „Draga Jerica! ti sama si mi še ostala; če sem te ljubil, uže poprej, zvezano je moje srce s teboj zdaj z vezmi, ki so močnejše, nego pozemeljske vezi. Moje nade, moje delo, moje molitve veljajo vse le tebi. Bog daj, da se neki dan srečno vidiva!“

Ko je prečitala list, sedela je Jerica celo uro vsa zamišljena. V mislih se je povračala na svoj dom k strijci Truemanu in v one čase, ko sta ona sama in Viljem skupaj preživela toliko srečnih ur, ter nikakor nijsta mislila, da bi se tako kmalu ločila za tako

tinice, ki imajo državne štipendije in v šoli ostanejo 3 leta.

— („Slovenski Učitelj“ štev. 7), glasilo „Učit. društva za slov. Štajer,“ je bil zavoljo članka „Izpred porotne sodnije,“ predno se je c. kr. pošti oddal, po povelji c. kr. okr. glavarja v Mariboru pograbljen.

Štev. 2172.

(84—1)

Razpis.

Na c. kr. porodničarski učilnici v Ljubljani je izpraznjena služba asistenta in ob enem sekundarija v porodnišnici s 315 goldinarji letne remuneracije in 42 gold. odškodnine za kurjavo in svečavo iz c. kr. učilniškega zaklada, poleg tega pa s prostim stanovanjem in 85 gold. letne remuneracije iz porodniškega zaklada.

Prošnjiki za to službo, katera se oddaja na dobo dveh let, ter se po dveletnem zadovoljnim službovanju še dvakrat po 1 leto podaljšati utegne, morajo dokazati, da so uže doktorji vsega zdravništva, ali da so vsaj prvi rigorosum prestali, ali pa, da so kirurgi in porodničarji. Prošnje, katerim so priloženi dotični dokumenti in pa dokaz zmožnosti slovenskega ali kakega družega jugoslovanskega jezika v govoru in pisavi in z navedenim kakim dosedanjim službovanjem pošljejo se do

25. aprila 1877

vodstvu c. k. porodničarske učilnice v Ljubljani.

Opomni se tudi, da morajo prošnjiki samega stanja biti.

Od deželne odbora kranjskega.

V Ljubljani, 3. aprila 1877.

Dunajska borza 6. aprila.

Enotni drž. dolg v bankovcih	63	gld.	90	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	67	"	80	"
Zlata renta	77	"	15	"
1860 drž. posojilo	110	"	50	"
Akcije narodne banke	817	"	—	"
Kredne akcije	150	"	50	"
London	122	"	40	"
Napol.	9	"	78	"
C. k. cekini	5	"	74	"
Srebro	107	"	40	"
Državne marke	60	"	10	"

Karmelitanski melisovec iz Benedk.

1 originalna steklenica 25 kr.

Jedino pravi le pri

(53—44) **Gabriel Piccoli,**
lekarju na dunajski cesti v Ljubljani.

Samo 80 kr.

1 par nožev z vilicami iz pravega, vedno belo ostajočega britanskega srebra, $\frac{1}{2}$ duc. 4 gld.
Žlice za kavo, ena kr. 10, 15, 20, 30, 40.
Žlice za jed, 30, 40, 50, 60, 70.
1 zajemalec za mleko, kr. 60, 80, gl. 1, 1.20, 1.50.

1 zajemalec za juho, gl. 1.20, 1.50, 2, 3.
1 par velikih svečnikov, gl. 2, 3, 4, 5, 6.
1 tasa, velika, kr. 90, gl. 1.20, 1.50, 2, 2.50, 3.50.

1 okvir za fotografijo, fin, kr. 80.

Vse drugo jako cenó.

Naslov:

M. Bressler,
zaloga metalnega blaga,
Wien, Neubau, Burggasse 2,
Hotel Höler.

Cenilnik zastoj. Naročbe iz provincije takoj s poštnim povzetjem. (25—18)

Hiša na prodaj.

V Stari Loki pri Škofji Loki, je hiša v najboljšem stanu iz proste roke na prodaj. Hiša stoji ravno pod dekanjsko cerkvijo, in je za gostilno, vsake baže obrtnijo in kupčijo pripravna. Ima v prvem nadstropju šest sob in dve kuhinji, od zidolaj pa štiri kleti, dve sobi, jedilno shrambo in kuhinjo; prostorno dvorišče, hlev, svinjsko skedenj, kolarnico, drvarnico in lep vodnjak.

Vsa poslopja so nova in s skalci pokrita. Tudi se pod dobrimi pogoji v najem dá. Več se izve pri Valentin Telbanu, posestniku na Brezovici pri Ljubljani, ali pa v omenjeni hiši v Stari Loki. (85—1)

Posestvo na prodaj.

1 uro od železniške postaje Podkloster (Arnoldstein) in 2 ure od mesta Beljaka na Koroškem poleg glavne ceste v prav lepem kraju ležeče posestvo, obstoječe iz lepe novo zidane hiše, ki je pripravna za štacuno ali kako drugo podvzetje, ker prav tik hiše teče lep potok; okolo hiše je tudi 19 oralov najlepšega polja, in malo oddaljeno 30 oralov gozda, se iz proste roke pod ugodnimi pogoji prodaja. Izve se več pri posestniku Anton Ciaku na Čavi pri Podklostru (Arnoldstein p. Tarvis). (80—2)

Ohranitev zdravja

obstoji večidel v čiščenju in snaznosti sokov in krvi, ter v pospešitvi dobrega prebavenja. To doseči je najboljši in zdatnejši pripomoček:

Dr. Rosa oživljavno mazilo.

Dr. Rosa oživljavno mazilo zadostuje vsem terjavam najpopolnejše, ono oživlja celo delavnost prebavenja, ustvarja zdravo in čisto krv, in život pridobi zopet svojo prejšnjo moč in zdravje. — Ono je za vse bolezni prebavenja, posebno za zarinjnost teka, ki se riganje, napihovanje, bruhanje, želodni krči, zasliženje, krvavico (zlato žilo), prenatlačenja želodca z jedili itd., gotovi in ozdravljivi pripomoček, kateri si je pridobil zaradi izvrstnega učinka v kratkem času splošno razširjenje.

Velika steklenica 1 gold., mala steklenica 50 kr.

Na stotine priznanjevalnih spisov je razporejenih. Razpošilja se na frankovane dopise proti poštnemu povzetku na vse kraje.

Steinbruch pri Pešči 18. julija 1875.

Veleštovani gospod!

Dolžnost mi je, da vam obznanjam o izredno ugodnem učinku dr. Rose oživljavnega mazila. Več časa me je namreč mučilo tako želodčno zlo, da sem samo najlažje jedi užival, a se nikdar nasititi niso mogel. Če sem le kaj več jedel, ali pa kaj mastnega užil, čutil sem težave in bolezn.

Rabil sem raznolična zdravila in sredstva, a vedno brez uspeha. Vaše izvrstno dr. Rose oživljavno mazilo mi je pa popolno zdravje dalo, in zahvaljujem se vam najsrčnejše, prosim vas še itd. (pride naročba).

Splošnovanjem

Jože Kaspar.

V prijazno pozorjenje!

Da se ogne neljubim pomotam, naj p. n. naročniki povsodi izrečno: Dr. Rose oživljavnega mazila iz B. Fragnerjeve lekarne v Pragi zahtevajo, kajti zapazil sem, da se jemalcem marsikje, ako samo oživljavnega mazila zahtevajo, in ne izrečno: Dr. Rose oživljavnega mazila, kako ničvredno mešanico daje.

Pravo se oživljavno mazilo dr. Rose dobiva le v glavni zalogi narejalca B. Fragnerja, lekarna pri „črnem orlu“ v Pragi, ogel spornerske ulice št. 205—3.

V Ljubljani: pri lekarnih Gabriel Piccoli, Josipu Svobodi, Erazmus Birsiču; v Novem mestu: pri D. Rizoliju, lekarju; v Kočevju: pri Andreju Braunu.

Vse lekarne v Avstriji, kakor tudi večidel materialne štacune imajo zaloge tega oživljavnega mazila.

Tamo se tudi dobiva:

Praško univerzalno hišno mazilo, gotovi in poskušeni pripomoček za ozdravljenje vseh prisadev, ran in oteklin po 25 kr. in 35 kr.

Mazilo za oglušenje.

Poskušeno in zaradi mnogo zdravniških poskušanj znano kot najgotovnejši pripomoček za ozdravljenje močno oglušeni, ter za pridobitev popolnem izgubljenega sluha. 1 steklenica 1 gold. av. velj. (76—3)

Važno za vse,

posebno za krojače za moško in žensko obleko in suknjarje, kajti suknjene in volnate tvarine za suknje, hlače in cele obleke, kakor tudi za plašče za dame, suknje in jope se po najnižjih cenah prodajajo. — Človek se čudi, ako vidi cene na muštrih zaznamovane.

Naslov: „Tuchauverkauf“ Stefansplatz, Jasomirgottgasse, Wien.

(342—11)

Spomladanska

obleka	od gl.	18	do	36
Zgornje suknje	"	12	"	28
Menčikovi	"	14	"	22
Jaketi	"	10	"	26
Sako	"	7	"	18
Hodnje suknje	"	16	"	35
Hlače	"	4	"	13
Obleka za dečke	"	8	"	18
Obleka za otroke	"	4	"	12

Najnovejše
v
gospinjskeje konfekciji
priporoča

M. Neumann,

v Ljubljani, slonova ulica Lukmanova hiša.

Vnanje naročbe se proti povzetju urno vrše in nepristojno brez ugovora nazaj jemlje. (73—4)

Podrebušne in kilove bolezni

4. aprila: Pri Slonu: Oblak iz Novoga mesta. — Branne iz Kočevja. — Wakong iz Litje. — Prašnikar iz Kamnika. — Oberwald iz Dunaja. — Taver iz Dolenjskega. — Poljanek iz Gradca. — Napolanski pri w. w. i. — Sehnke iz Dunaja. — Nicolansig iz Trsta. — Oser iz Dunaja. — pl. Langer iz Poganje. — Becher iz Dunaja. — Pri Zamorci: Lenk iz Gradca. — Eisner iz Trsta. — Menzinger iz Kranja.